

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ (2016).

Α. Εἰς τὴν κώμην τῆς Μπετζάλλας

Τὴν Δευτέραν, 6^{ον} / 19^{ον} Δεκεμβρίου 2016 ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν αὐτοῦ τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος τῆς κώμης τῆς Μπετζάλλας, ὁμοῦ τῆς Βηθλεέμ.

Ὁ Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας Ἅγιος Νικόλαος ἔζησε τὸν 4^{ον} μ. Χ. αἰῶνα, ἐφυλακίσθη ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμίνου, ἐβασανίσθη καὶ ἀπελευθερώθη, ὅταν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐκήρυξε ἐλευθέραν τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν μέ τὸ διάταγμα τῶν Μεδιολάνων, τὸ ἔτος 312 μ. Χ. Εἶναι εἷς τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ ἔτους 325 μ. Χ. ὁ ὁποῖος στεντωρεῖως ὑπεστήριξε τὸ δόγμα τοῦ ὁμοουσίου τοῦ Υἱοῦ μετὰ τοῦ Πατρὸς.

Εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Ναὸν προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος τῆς Πανηγυρικῆς θείας Λειτουργίας συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Κάλλιστος, τῶν Ἀραβοφώνων Ἱερέων τοῦ Ναοῦ Πρεσβυτέρων Γεωργίου Σαχουάν, Παύλου Ἀλάμε καὶ Ἰωσήφ Χόνταλη καὶ τοῦ Ἀρχidiaκονεύοντος π. Μάρκου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς ἐνορίας ταύτης καὶ μετέχοντος ἐν προσευχῇ καὶ ψαλμῳδίᾳ τοῦ ἀθρόως καὶ πανδημῶς συναθροισθέντος Ὁρθοδόξου λαοῦ τῆς πόλεως. Πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστὶ ὡς ἔπεται:

Χαίροις ὁ Ἱερώτατος νοῦς, τὸ τῆς Τριάδος καθαρὸν ἐνδιαίτημα, ὁ στῦλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, καταπονουμένων ἡ βοήθεια, ἀστήρ ὁ ταῖς λάμπουσιν εὐπροσδέκτων δεήσεων, διασκεδάζων πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων σκότος πάντοτε, Ἱεράρχα Νικόλαε, ὄρμος ὁ γαληνότατος, ἐν ᾧ καταφεύγοντες οἱ τρικυμίαις τοῦ βίου περιστατούμενοι σῶζονται. Χριστὸν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καὶ προσκυνηταί,

Ὁ «κανὼν τῆς πίστεως, ἡ εἰκὼν τῆς πραότητος», ὁ ἅγιος δηλονότι Πατὴρ ἡμῶν Νικόλαος, ὁ Ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ φερωνύμῳ Ἱερῷ αὐτοῦ Ναῷ, ἵνα ἐπιτελέσωμεν τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, τὴν συμπίπτουσαν κατὰ τὰς ἀγίας ἡμέρας τῆς προετοιμασίας ἡμῶν διὰ τὸν ἐορτασμόν τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς τοῦ θεοῦ Λόγου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐνσαρκώσεως ἐν τῷ Σπηλαίῳ τῆς γείτονος πόλεως Βηθλεέμ.

Ὁ Πατὴρ ἡμῶν Νικόλαος ἐκλήθη «κανὼν τῆς πίστεως», διότι μέ σθένης καὶ

ἀποφασιστικότητα ἀντιμετώπισεν τὰς φληνάφους καὶ ἀντιχριστιανικὰς διδασκαλίας τοῦ ὄντος φρενοβλαβοῦς Ἀρείου κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου συγκληθείσης πρώτης (Α΄) Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Νικαίᾳ τῷ 325. Τοῦτου ἔνεκεν ὁ Ἱεράρχης τῶν Μυρέων ἀνεδείχθη ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καὶ οἰκονόμος τῶν μυστηρίων Αὐτοῦ, ὡς λέγει καὶ ὁ μελωδός: «ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ καὶ πιστέ θεράπων καὶ οἰκονόμε τῶν αὐτοῦ μυστηρίων καὶ ἄνερ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, στήλη τε ἔμψυχος, καὶ ἔμπνους εἰκῶν, ὡς θεῖον γὰρ θησαυρόν σε, ἡ τῶν Μυρέων Ἐκκλησία ἀγομένη προσήκατο καὶ πρεσβευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Προσέτι δὲ ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀνεγνωρίσθη «διδάσκαλος τῆς ἐγκρατείας», δηλονότι παιδαγωγός τῶν πιστῶν εἰς τὴν ἐν Χριστῷ τελείωσιν καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν αὐτῶν. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ προοδεύουν εἰς τὴν ἀρετὴν, ὡς παραγγέλλει καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγων: «Καὶ αὐτό τοῦτο δέ σπουδὴν παῖσαν παρεισενέγκαντες, ἐπιχορηγήσατε ἐν τῇ πίστει ὑμῶν τὴν ἀρετὴν, ἐν δὲ τῇ ἀρετῇ τὴν γνῶσιν ἐν δὲ τῇ γνῶσει τὴν ἐγκράτειαν, ἐν δὲ τῇ ἐγκρατείᾳ τὴν ὑπομονὴν ἐν δὲ τῇ ὑπομονῇ τὴν εὐσέβειαν, ἐν δὲ τῇ εὐσεβείᾳ τὴν φιλαδελφίαν, ἐν δὲ τῇ φιλαδελφίᾳ τὴν ἀγάπην», (Β΄ Πέτρ. 1,5-7).

Κατὰ δὲ τὸν ὄσιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος, «ἐγκρατὴς εἶναι αὐτός πού ζῇ μέσα εἰς τοὺς πειρασμούς καὶ τὰς παγίδας καὶ τοὺς θορύβους τοῦ κόσμου καὶ ἀγωνίζεται μέ ὅλην τοῦ τὴν δύναμιν νὰ μιμηθῇ τὴν ζωὴν ἐκείνων, πού εἶναι ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τοὺς θορύβους τοῦ κόσμου».

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ἀγαπητοί μου, ἔζη οὐχὶ κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς σαρκός, ἀλλὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὡς κηρύττει καὶ ὁ θεῖος Παῦλος «οἱ γὰρ κατὰ σὰρκα ὄντες τὰ τῆς σαρκός φρονοῦσιν, οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα τὰ τοῦ Πνεύματος. Τό γὰρ φρόνημα τῆς σαρκός θάνατος, τό δὲ φρόνημα τοῦ Πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη», (Ρωμ. 8, 5-6).

Αὐτῆς ταύτης τῆς ἐν Πνεύματι ἀγίῳ ζωῆς καὶ εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ ζωῆς καὶ εἰρήνης εὐαγγελίζεται ἡμῖν σήμερον ἡ σεβάσμιος μνήμη τοῦ ἁγίου Πατρός ἡμῶν Νικολάου.

Λέγομεν δὲ τοῦτο, διότι τῇ φωτιστικῇ δυνάμει τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὁ Πατὴρ ἡμῶν Νικόλαος κατενόησε «τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον», τό φανερωθέν ἐπὶ γῆς τοῖς ἀνθρώποις διὰ τῆς Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας. Τό μυστήριον δὲ τοῦτο εἶναι ἡ καθ' ὑπόστασιν ἔνωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καὶ ὑπερευλογημένης Μαρίας, ὡς λέγει καὶ ὁ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας: «Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται. Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος καὶ Σταυρόν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος. Δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Τὴν εἰς τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ ἄγνωστον τοῦτο μυστήριον ἀνόθευτον καὶ ὑγιαίνουσαν πίστιν, ἀνέδειξεν ὁ θαυμαστός Ἱερουργός καὶ ποιμὴν, ὁ οἰκουμενικός πλέον Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Νικόλαος, ὁ ὁποῖος κατέστη μέλος τῆς ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου συναθροισθείσης πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Νικαίᾳ, ἔνθα, ὡς λέγει ὁ βιογράφος αὐτοῦ, «γενναίως τε κατὰ τὰς τῶν Ἀρείου φλυαριῶν, τούτέστι αἰρέσεων ἵσταται. Καὶ διαλύσας πάντα καὶ κανόνα πᾶσι τῆς ὀρθῆς πίστεως ἀκριβῆ παραδούς, ἐκεῖθεν τε ἀναζεύγνυσι καὶ πρὸς τὴν οἰκείαν ἐπανήκει ποίμνην, τρέπων πάντας καὶ παράγων ἐπ' ἀρετὴν καὶ θερμότερον τῆς διδασκαλίας ἀπτόμενος».

ὄντως ἀγαπητοί μου, θαυμαστός ὁ θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ», (Ψαλμ. 67, 36), ὡς λέγει καί ὁ ψαλμωδός. Ἀξιοθαύμαστος εἶναι ὁ θεός, ὁ Ὅποῖος διὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ καθοδηγεῖ καί προστατεύει τὴν Ἐκκλησίαν καί τὸν λαόν αὐτοῦ. Λέγομεν δὲ τοῦτο, διότι οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, φορεῖς ὄντες τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀναγνωρίζονται ὡς οἱ φύλακες καί οἱ διαπρύσιοι κήρυκες τοῦ σωτηριώδους κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου. Ἰδού προέορτιος ἡμέρα σήμερον, τῆς ἐνανθρωπήσεως Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν, «ὁ Χριστός ἐγγίζει καί ἡ Παρθένος Μαρία ἐν Βηθλεέμ ἐπέιγεται, βρέφος σπαργανούμενον, ἀνακλῖναι ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων, τὸν ἐλευθερώσαντα ἡμᾶς, ἐκ τῆς ἀρχαίας κατάρας, καί σῶζοντα τὰς ψυχὰς ἡμῶν», ἀναφωνεῖ προτρεπτικῶς ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ δὲ θερμότατος προστάτης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἅγιος Νικόλαος, μᾶς καλεῖ νὰ ἐορτάσωμεν τὸ μέγα μυστήριον τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ μέ ἀλιευτικὴν ἀπλότητα, δηλονότι μέ ἐκκλησιαστικόν καί πνευματικόν φρόνημα καί οὐχί μέ κοινωνικὴν, δηλαδή κοσμικὴν καί πολιτιστικὴν (cultural) θεώρησιν. Ἡ ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν, ἀγαπητοί μου, δηλαδή τὰ Χριστούγεννα, δέν εἶναι γεγονὸς πολιτιστικόν, ἀλλὰ γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ εἰς τὴν πτῶσιν τῆς ἁμαρτίας καί τὴν ἀνόρθωσιν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Εἶναι γεγονὸς, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ εἰς τὸν ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης, τὸν θεὸν Λόγον καί Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν, τοῦ ὁποίου ἡ Γέννησις ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως τῆς ἀληθείας.

Τὸν μέγαν τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ κήρυκα Πανάγιον Νικόλαον ἱκετεύσωμεν καί ἡμεῖς λέγοντες: Πρόφθασον, ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης καί σῶσον τὴν ποίμνην σου ταῖς πρεσβείαις σου. Ἀξίωσον δὲ ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς ἐορτάσαι τὴν θείαν τοῦ Χριστοῦ γέννησιν ἐν εἰρήνῃ καί ἀγαθῇ σύνῃ. Ἀμήν”.

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος ἐν συνοδείᾳ ὅλων τῶν Προσκόπων τῆς πόλεως μετέβη εἰς τὴν Τζαμαίγιετ Χσάν / Γραφεῖον τῆς Κοινότητος καί τὸ Κέντρον τῶν Προσκόπων, τῇ μεσημβρίᾳ δὲ παρεκάθισεν εἰς γεῦμα, τὸ ὁποῖον παρέθεσεν αὐτῷ ὁ Ἀγιοταφίτης ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Νάρκισσος καί ἡ Κοινότης.

Β. Εἰς τὴν Παλαιάν Πόλιν τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Πατρός ἡμῶν Νικολάου ἐωρτάσθη ἐπίσης δι’ Ἑσπερινοῦ ἀφ’ ἐσπέρας καί θείας Λειτουργίαν τὴν πρωΐαν τῆς ἰδίας ἡμέρας 6^{ης} / 19^{ης} Δεκεμβρίου 2016, εἰς τὴν ὁμώνυμον ἀρχαίαν Ἱεράν Μονὴν τῆς Παλαιᾶς Πόλεως Ἱεροσολύμων, προεξάρχοντος τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, συλλειτουργούντων αὐτῷ τοῦ ἡγουμένου εἰς Ραφίδια Ἀρχιμανδρίτου Λεοντίου, καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Ἀγαπίου.

Μετά τὸ πέρας τῆς θείας Λειτουργίας ὁ ἀνακαινίζων τὴν Ἱεράν Μονὴν ταύτην Ἀρχιμανδρίτης Ἀριστόβουλος διένειμε τὸ κόλλυβον τοῦ Ἁγίου μεθ’ ἄλλων Ἱεροσολυμιτικῶν εὐλογιῶν εἰς τοὺς προσκυνητάς, εἰς δὲ τὴν Ἀρχιερατικὴν Συνοδείαν παρέθεσε ἐόρτιον κέρασμα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/waH7Q8UC0xc>

<https://youtu.be/81NBR7sNMWY>

```
ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"  
returns="included" maximum_entity_count="500"]
```